

SBOROVÉ NOVINY

AKTUALITY ZE ŽIVOTA NAŠEHO SBORU

O zapojení do pomoci ukrajinským uprchlíkům

Ozbrojený konflikt začal zrána 24. února 2022 ruským útokem na Ukrajinu. Od té doby Ukrajinu opustilo cca 4 mil. obyvatel. Z toho přes 550 tis. jich je v Česku. Na cizinecké policii nebo v asistenčních centrech se dosud v Česku zaregistrovalo 78 093 uprchlíků z Ukrajiny. V pátek jich bylo 4949, zhruba o 130 více než ve čtvrtek. Speciálních víz pro lidi zasažené ruskou invazí vydalo ministerstvo vnitra 132 995. Čtyři pětiny dospělých, kteří přišli z Ukrajiny do Česka, jsou ženy, přičemž zhruba 55 procent ze všech přichozích jsou děti.

Ukrajinským dětem z dětského domova pomáhal s převozem náš známý nadační fond Nehemia. Mimo jiné cesty spustila Nehemia finanční i humanitární podporu na pomoc Ukrajině. Také diakonie Apoštolské církve pracuje s uprchlíky na českém území a v tuto chvíli eviduje a koordinuje přepravu lidí a páruje je s ubytovacími možnostmi v rámci sborů a jednotlivců z Apoštolské církve.

Náš sbor je rovněž zapsán mezi místa, kde můžeme poskytnout ubytování. Zatím jsme poskytli jeden nocleh pro mladou matku s dítětem. Na nedělním shromáždění proběhlo několik sbírek, kdy se vybralo přes 20 000 Kč. Tyto peníze jsme poslali Nehemii. Sbor je ochoten ubytovat uprchlíky. Ve sboru máme stále aktuální sbírku materiálních věcí (od oblečení, ložního prádla po dlouhotrvající potraviny), to všechno se bude odvážet do Havířova.

Zprávy o pomoci Ukrajincům

ROZHOVOR

TIBOR GEMBICKÝ

Slyšela jsem, že jezdíš do Polska a Německa převážet ukrajinské uprchlíky a materiální pomoc. Jak ses k tomu dostal?

Když to všechno začalo, oslovil jsem Leoše Cáska, ten mě přeměroval na Ivoše Sysalu. Dalším kontaktem byli Lachovi z Frýdlantu a Diakonie AC. Ve firmě nás je 7 a hledali jsme něco, kde už je pomoc organizovaná. Třeba Diakonie nám zavolá a my jedem, máme jenom jméno, info kde jet a čas setkání. Máme dva tranzity. Někteří Ukrajinci ví, kam utíkají (většinou rodiny nebo jednotlivci), potom jsou skupiny, co vůbec neví.

Kolik takových jízd jste už absolvovali?

Máme za sebou 15 jízd. Někdy je ta organizace ale náročná. My tomu plánování cest věnujeme třeba i několik hodin a nakonec se ukáže, že ta cesta se ruší. Ale mimo ty cesty jsme třeba pomáhali sehnat sanitku.

Můžeš mi říct o tvé konkrétní zkušenosti s převozem? Jaké to bylo? Jak reagovali ti lidé?

Mám šest roků ruštiny a nějaké zkušenosti z misie, tak jsem si říkal, že se mi to bude hodit, ale oni moc nekomunikují. Mezi prvními jízdami byla jedna, která na mě silně zapůsobila. Jel jsem svým autem a ještě s kolegou do Polska vyzvednout dvě slečny (zhruba 16-19 let). Ony si nás vyfotily, fotily si značku auta (pro bezpečnost), když nasedly, každá se obrátila ke svému okénku a za celou cestu nepromluvíly. Vždycky jsem je informoval, kde na cestě jsme. V ČR nádraží jsem jim koupil ze svých peněz lístky na vlak, dovedli jsme je až k vlaku a ony odjely. Byl jsem z toho překvapený, moc jsem nechápal jejich chování...ale potom mi to došlo, že nevím, čím si prošly, byly to mladé holky, které musely nastoupit k cizímu chlapovi do auta, který je vezl cizí zemí.

Ještě jedna hned druhá jízda byla zajímavá. Měli jsme převézt 3 lidi do sboru v Berlíně přes Polsko tj. přes 1600 km. Bylo to náročné, po cestě sněžilo a těch lidí se začala zmocňovat panika. Říkali, abych je zavezl zpět do Ostravy. Nakonec jsme ale dorazili do cíle a ukázalo se, že lidé v místním sboru jsou moc fajn a dobře to dopadlo.

Někteří se mě ptají, pokud se budou mít kam vrátit, jestli je odvezu zpět domů na Ukrajinu. Člověk si musí uvědomit, že neutíkají, protože by se jim chtělo, ale protože musí.

SVĚDECTVÍ

LUKÁŠ SZTEFEK

Při nakládání humanitární pomoci na Ukrajinu jsem na bohumínském nádraží narazil na tuto dívku. Pět dnů pořádně nespala, neměla kam jít, tak jsme ji nabídli azyl u nás doma. Měla s sebou jen jedno oblečení, mobil a powerbanku. Nastěnka bydlí a studuje na univerzitě v Kyjevě. Při útěku před válkou zažila, jak lidé v panice šlapali jeden po druhém. Když jsem se jí dnes ráno přes google překladač zeptal, zda se jí nezdály děsivé sny o válce, pověděla mi, že se jí zdálo, jak Ukrajina slaví vítězství a nad hlavami jim prolétá zničené největší nákladní letadlo na světě. Po dvou nocích u nás dostala pracovní nabídku i s ubytováním, tak šla "zatím" dále, aby mohla co nejrychleji vydělat nějaké peníze. Chce pomoci své rodině na Ukrajině. Přirostla nám za tu krátkou dobu k srdci.

V TOMTO VYDÁNÍ

ÚTOČIŠTĚ NA HOTELU
KAM

ZAMYŠLENÍ
BLOGERKY

PLÁNOVANÉ AKCE

FB PŘÍSPĚVEK

Hotel KAM poskytuje útočiště

MARTINA LACHOVÁ

Dnes je první den, kdy jsem trochu zpomalila a chtěla jsem nastínit, jak se na hotelu máme. Válka na Ukrajině obrátila naše životy na ruby. Spolu s misionáři, kteří sloužili na Ukrajině koordinujeme přepravu a ubytování pro uprchlíky z oblasti Lvov a Ternopil. Z hotelu se stal takový „Sion“, kde si uprchlíci můžou chvíli odpočinout, a následně jsou posíláni dál do rodin či jiných ubytovacích zařízení. Spolu s obcí Malenovice jsme spustili humanitární sbírku přímo v tělocvičně Obecního Úřadu. Bez jejich pomoci bychom to nezvládli. Na hotelu jsme připravili „bazar“ se vším od oblečení, drogerii, boty, kočárky, postýlky, dětskou výživu...

Recepční na hotelu už několik dní drží 24hodinové směny, kdy v noci čekají a ubytovávají příjíždějící uprchlíky. Ráno ladíme, kolik jich přijelo a jiné podrobnosti. Dále koordinujeme, jak dlouho mohou zůstat a hledáme rodiny, řidiče pro jejich odvozy, zjišťujeme potřeby, případnou lékařskou péči a podobně. Náš hotel se stal takovou oázou. Jsme rádi, že u nás můžou chvíli odpočinout, najíst se, rozmyslet si co dál. Po dlouhé době se můžou vysprchovat nebo vyprat si prádlo a převléct se do čistého. Prosím modlete se, ubývají nám síly. Nějak nám dochází, že to není sprint, ale maraton.

Je neskutečné, kolik lidí se zapojuje do dobrovolnické služby, ať už s odhrnováním sněhu, úklidem pokojů, roznošením jídla, pečení buchet, půjčením a řízením aut, dodávek, autobusů, s organizací sbírek věcí, finanční pomocí... a to píšu jen z pohledu hotelu. Víím, že celá Křesťanská akademie mladých i Josiah Venture jsou zmobilizováni a velké množství lidí pomáhá s překládkou potřebných věcí, jídla, zdravotnického materiálu do prázdných autobusů, které se vrací na Ukrajinu. Na hotel přijíždí zlomení lidé, kteří opustili své blízké. Viděli bombardovat svůj dům, své město... nechali za sebou vše v troskách. Vypráví příběhy, objímají nás a děkují za všechnu materiální i psychickou pomoc... Často přichází jen s igelitkou a jsou za naši-vaši pomoc nesmírně vděční.

A jak vypadá jejich den? Poté, co po dlouhých 30 hodinách dorazí, mají u nás přibližně 2 dny, než pokračují dál. Dostanou vše potřebné od jídla, oblečení, hygienických potřeb, dětského vybavení... Zajišťujeme jim také potřebnou zdravotnickou pomoc. Hledáme pro ně rodiny, kde by se mohli ubytovat, organizujeme převoz. Děti si vybírají hračky, běhají a dokážou situaci vstřebet celkem rychle. Ženy to nemají tak jednoduché. Je vidět, že se opravdu chtějí zapojit, některé nám chtějí pomáhat, ptají se na práci, na víza, a chtějí co nejrychleji do „normálního“ života.

Děkuji, že stojíte nejen při nich, ale i při nás.

Všem dubnovým oslavencům
přejeme jen to nejlepší a Boží
požehnání!

PLÁNOVANÉ AKCE

Konference pro muže Moudrý správce
30. 4. 2022 / City House Brno

Přednášky v CB Karviná Akademie moravských bratří / kontakt: Standa Czudek (tel.: 731 494 662)

KONTAKTY

Za Panelárnou 2481/2, 73506 Karviná

Tel.: + 420 596 318 745

E-mail: ackarvina@volny.cz

Web: www.ackarvina.cz

FB: AC Karviná

Číslo účtu: 2200929323/2010

Sborové noviny vycházejí jako měsíčník a jsou distribuovány zdarma. K dostání jsou v budově sboru nebo online na našem webu. Jakékoliv příspěvky vždy vítáme. Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně pověřené osobě anebo zaslat na uvedené adresy. Příspěvky procházejí korekcí redaktora.

 Aktuality sledujte na našem FB

**Nedělní bohoslužby začínají
pravidelně v 9:30!**

Zamyšlení blogerky: Jak se máš?

HANA PINKNEROVÁ (PROBOHA.CZ)

Zamyslela jsem se nad tím, jak moc dobře se mám. Tak především ani můj muž, ani můj zeť, ani můj bratr nemuseli narukovat do války. Mám domov, který je mým bezpečným útočištěm a místem odpočinku. Mám co jíst, teče mi voda a mohu si zatopit. Moje práce mě tak těší a naplňuje, že bych ji dělala, i kdybych pracovat nemusela. Mám báječné dospělé dcery, které si v životě samostatně dobře vedou. Mám přátelské společenství se skvělými lidmi, kteří mi jsou oporou a povzbuzením a kterým i já mohu být oporou a povzbuzením. Můj život mi dává smysl. Přežili jsme strašnou epidemii. Máme důstojnou vládu. Začíná jaro.

V mé zemi nevybuchují nikde bomby a žádná cizí vojska na ni neútočí. Je tu mír. Jsem hrdá na všechny, kdo pomáhají těm utíkajícím z hrozné války. Popadli do jednoho kufru nebo tašky, co pobrali a prchali. Všechno, co jim dosud bylo drahé a co považovali za cenné museli nechat za sebou. Vráti se ještě? Co tam naleznou? Co bych tak nahonem sbalila já? Které z mých cenností by podržely svou hodnotu i v situaci, že bych mohla naplnit jen jeden kufr.

Najednou docela jinak hledím na to, co jsem až dosud považovala za vzácné. Jen jeden kufr bych si mohla vzít a to, co zbude, už třeba nikdy neuvidím. Můj dům, má zahrádka, mí sousedé, naše ulice, parky v okolí, to všechno – můj malý svět, můj domov – by mohlo být totálně zničeno. Stačila by jedna bomba?

Jak se máš? Tak se lidé často ptají jeden druhého. Ještě nikdy v celém svém životě jsem nebyla tak pevně přesvědčená, že se mám dobře. Nemám všechno, co bych chtěla, některé mé životní okolnosti se nikdy nezmění. Na některá místa se nejspíš nikdy v životě nepodívám a některé věci nebudu nikdy vlastnit. Je mi to jedno. Na tom nezáleží.